

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Ample, 26, y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes 4 rals.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 12 rals.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMMANA.

(si Deu vol).

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

UN SUSCRITOR Y JO.

SUSCRITOR. — ¡Hola! Ja aném á retiro.

Jo. — Si ni menos sé ahont anar. No hi ha funció al Principal y á mes estich molt cansat.

S. — ¡Vaja! Vingui á da una volta, ja anirém á poch á poch.

J. — No pot ser: si 'n tinguésses ganas no 'm faria pregar gens.

(Un chicot: ¡Lo número sis del TROS DE PAPER ab la caricatura del que va caurer la semmana passada; un rall—Una persona decent: ¡Noy, portan un!)

S. — ¿Que 'ls ho fan cridar vostés aixó de va caurer?

J. — ¡Ca! Es cosa d'ells.

S. — ¡Miri! ¡Miri! Aquellas senyoras han comprat dos. ¡Ay! ¡Ay! Aquell capellà també l'ha comprat. Fins los capellans lo compran.

J. — ¿Que té de particular? ¿Que hi ha res de mal en lo periódich? al contrari: l'altre dia vaig trobar un capellà que 'm va dir que 'm daria uns versos que feyan riurer d'alló més.

S. — ¡Ah! Ja 'm vaig suscriure á l'Album Humoristich que vosté recomana en l'altre número. Vaig veurer algunas láminas. Me ya agradar molt. Me sembla que 'n Lopez hi guanyará diners. Ja té una pila de suscriptors. Ab aixó de que á los cinch cents primers los farà un gran regalo, ha enllapolit á la gent, de modo, que aviat lo qui hi voldrá ser no tindrà temps.

¿Quant surt lo número set de UN TROS DE PAPER?

J. — Lo diumenge que vé. Ara ja se sap, cada semmana ¡pam! número per 'ls bigotis. ¿Ja l'reb ab puntualitat ara?

S. — Sí, sí. Cada diumenge, arradera 'l chocolate, me'l clavo tot.

J. — Déixem anar á retiro que demá 'm tinc de llevar molt demati.

S. — ¡Bueno! No 't vull molestar. ¡Bona nit!

J. — ¡Bona nit!

¡AY, QUE HAN MORT UN NOY!

¡Reyna santissima!... ¡Afigúrinse quant jo 'm sento que per tot ¡han mort un noy! ¡han mort un noy...!

Totas las pobres mares, ja poden pensar: ¡ay si será el meu, que se l'han endut á tal banda y encara no ha tornat! altres: ¡ay pobre de mí, que ja fa dugas horas que os fora de casa... ¡pot sé es lo meu!

Comensa una veu á preguntar:

—¿Quants anys tenia?

Y responen:

—Cinch anys.

Y aqui uns xisclets y uns alarits que trencaban lo cor; perque totas las mares de noys de cinch anys se miraban lo mort com á propi, encara que tinguessin lo seu allí mateix bo y sa.

Amigo de Deu, comensa un brujit, un crits y un soroll... no hi ha res mes natural.

Un ángel de Deu de cinch anys, que sens conéixel l'estaba un veyent, blanch com un glop de llet, ros com un fil d'or, ab unas galletas... ¡ay pobret! ¡Donan tant gust quant un sels veu ab aquells ullets tan aixerits, y grassonets que ab una gota d'oli se 'ls pot resseguir de cap á peus... y ab aquell parlar mitj palisot que 'ls escau tant!

¿Y bé, com ha estat? ¿qui ha sigut la mala ánima?...

Diu, res: hi ha hagut rahons ab los guardas del vi, que ni may que 'ls haguesim conegut; l'una paraula ha portat l'altre, los homens, que ja están prou crema's perque no hi ha feina, se les han tingudas tiessas, que si farás, que si no farás; que tocam si gosas, en fi: que ells los han tirat pedras y els dimonis dels guardas se hi han fet á tiros y veus aqui que 'l pobre noy...

—¡Ay! no parli mes. ¡Ay fill meu del meu cor! ¡Ay murrís!... Miri, que aixó clama al cel.—Aixó no ha de acabar aixís. Aném, aném, corremhi tots...

Y ¿en vol de gent cap á cá la ciutat?

Pèl carré la gent: ¿ahont aneu? ¿Qué hi ha?

—A cá la ciutat... Han mort un noy, cinch anys, filla; guapo, ros... Aquets brétuls del vi... aquets del portal! ¡mala fi fassin!

—¿Un noy han mort?

—Sí, de cinch anys, ¡àngel de Deu!

—¡Malvinatje! Jo també vinch.

—Jo també.

—¿Un noy de cinch anys? Aném.

—¿Una pobre criatura? Anemhi tots.

Alló era un contínuo pel cami.

Arriba la gent á cá la ciutat, tota esperverada, tota plorosa, tota irritada, tota baladreijant.

Preguntan pel noy, y los diuen que no n'han vist cap. Preguntan pel burot, y responen que no 'n saben res.

—¿Com no 'n saben res? Lo Diari ho porta.

—¿Ah, no ho saben? Tractán de taparlo.

—¿Diu que no han vist cap noy? Aném al Hospital.

—Te rahó aquesta bona dona. Cap al Hospital... al Hospital, al Hospital...

—Diu que avuy han tancat lo corralet.

—¿L'han tancat? ¿L'han tancat? ¿L'han tancat?

Y lothom:

—Han tancat lo corralet. ¡Allí 'l tenen, anémlo á véurer! Pel cami:

—¡La pobre de sa mare! si molt convé no 'n tenia d'altre! Ja la planyo.

—Ay, jo també; consideri vosté quin tip de plorá se está fent en aquesta hora.

—¿Plora? jo ho crech: si es imposible que tingui consol.

—¿No te consol? Ja m'en faix carrech. Ay, després la vull anar á véurer.

—Aqui diu una que la vol anar á véurer: senyal que la deu coneixer.

—Aqui hi ha una dona que coneix á la pobre mare de la criatura. ¡Pillos! ¡Ah si jo manés! habia de fer un escarment que ja li asseguro que s'en parlaria... Però no tingui por; lo deixarán fuir y no li farán res.

—Miri si se sap tot. Are diu una que á lo guarda que l' ha mort no li farán rés y lo deixarán fuir...

Axis, innocent y espontáneament, se va escribint la historia del noy mort, se li crea una mare y se deslluira al assessor, y tot component de bona fe aquesta crónica se arriba al Hospital.

—¡Lo volém yeurer! ¡Que 'ns ensenyin lo noy! ¡Que diguin ahont lo tenen!

—¿Quin noy?

—Lo que lo burot ha matat. — Al que li han tirat tiros. — Al que han matat los del portal. ¡Un noy ros! ¡Un noy de cinch anys! ¡Àngel de Deu! — Aquí hi ha una àmiga de la seba mare que 'l vol véurer! ¡Volém lo noy! ¡Lo noy!! ¡Lo noy!!!

—¡¡¡Callin!!! Aquí no hi ha cap noy mort.

—¡Ay quina picardia! ¡Are 'ns el fan fonedis! ¡Donchs que obrin lo corralet!

—¡Si sempre ha estat obert! ¡Entreuhí!

—¡A bona hora! ¡L' han dut á un altra banda! ¡Qui sap ahont lo hauran enterrat! ¡Ay si jo fos home! ¡Ja se acabarian aquets cofis y mofis....

—Si hi hagues una dotsena de mares com jo ..

—Anemsen, torném á cá la ciutat.

La gran munió de gent entraba cridant y gemegant. — ¡Pobres mares! ¡pobres fills..!

Ara be.

Barcelona ha donat un gran exemple de bons sentiments, interessantse cordialment per la desastrosa mort de un noy de cinch anys, que no ha nascut, y de la seba pobre mare, que per no separarse de son fill no encara existeix.

Lo mes trist es que sent tan verdader lo sentiment public, no tingui raho de ser per una futesa: per no haberhi un fet real en que fundarlo.

Mes la autoritat podria conciliarho tot, y perque ja may se pogués dir que habian estat en va los arranques de entusiasmo humanitari de que hem sigut testimonis, lo gobernador ó lo general deurian agafar un noy, encara que fos venturó y ferlo fusellar per un guarda, en justa compensació á los esforços fets anticipadament per venjarlo, consolar á la presunta mara y castigar á lo criminal, que aixis dibuen que han de acabar totas las comedias morals, y la comedia del noy mort no deuria ser menos que las altres.

X.

CAMPOS ELISEOS.

Lé prigione d'Edimburgo.

En lo dia de San Pere varem assistir á la representació de aqueixa ópera en tres actes, de Ricci.

Per podernos fer millor carrech de tot, varem pendrer un assiento del vell mitj del saló sota mateij del mocadó de bareija pintat en lo sostre.

Se coneix que aquest any té la empresa la Societat de Crédit, que per donarho á compendrer aixins, ha collocat al estrém del saló una filera de escriptoris.

Lo local ha sigut renovat magníficament, si be vá semblarnos que se podia donar alguna coseta mes al mestre de casas, perqué procurés dissimulá la canonada de aigüera que atravessa de dalt á baix los palcos de prosceni de la esguerra.

Entrém á parlar de la ópera que mos va agradar molt, en particular los coros y la orquesta. Las primeras parts, fan algunas *carreteras* bastant plenas de pols, segons deyan alguns á los qui varem contestar, qué més volian per quatre ralets en un teatro de lo pasetj de Gracia.

Aconsellém á la direcció que posi en escena óperas bufas, que sobre ser de mes fácil desempenyo, sont també més propias de la estació present.

Los acomodadors no venian lo argument de aqueixa ópera com venian los de las altres, sens dupte perqué los efectes escénichs causessin mes sorpresa; pero per aixó no varem deixar de entendre que la acció passa en lo ivern, puig homens y donas portaban tapabocas á manera de banda, lo cual serveix á una de las primas donas en lo segon acte que

tornantse boija poch antes de publicarse la lley marcial, juga á ninas ab lo tapabocas, bressantlo y cantantli com que diguessim *qué li darém á nal noy de la mare*. Ara que parlém de aquesta prima donna en lo segon acte, voldriam saber quin mal li ya fer la Sra. Barbol, per escarnirla de aquell modo en lo duo de senyoras.

Lo magnífich final de aqueix segon acte, va ser justament aplaudit per la escullida concurrencia que omplia lo teatro. També vá aplaudirse en lo tercer acte, y va obligarse á repetir, la ária coreijada de las criaturas que, dirigidas per un lladre de broma, fan los soldats, ab los brassos, per falta de canyas. La roba de los vestits de las senyoras es comprada á quatre rals la cana en lo carrer de la Boqueria pchs dias en darrera, y la mostra es de cuadros sense estampas.

Lo que si no varem compendrer es la época en que passa l' acció, si be sembla que és antes de la institució de l's bomberos, perque á lo final se cala foch á la presó y no se sent un xiulet ni se veuen individuos de aquell cos tan útil en semblants casos. Campanadas sen senten algunas: será que l' ajuntament d' aquell poble debia saber fer campanas. Aixó nos indica també que la acció no deu ser contemporánea.

A lo que varem entendre la prima donna avans designada, es una salamandra ab disfrás, puig en lo incendi, ella sense perdre l' esma está ab tota calma en una finestra bermella de foch bajant lo brená dintre una cistella á tota la gent que se la está mirant sens procurar donarli ausili. En tant horrorós cuadro, cau lo teló que, no sabem perqué, las flamas lo respecten.

Las decoracions son aviat esplicadas. Primer acte; un país de vano. Segon acte; rich saló ab paissets de menjadó. La primera del tercer acte, es curiosa per lo enginyós modo ab que va ser feta: lo artista va pintar molt depressa solament la mitat; essent encara humida la pintura, va doblegar la tela; la obri despues, y quedá sense una ratlla mes al un cantó que al altre. Per últim ve la decoració de la crema.

Resumint: la ópera es bona; la orquesta y los coros van molt be; las primeras parts se 'n surtan del millor modo que poden; y las decoracions, tot se ho han de ben menester. Creyém que la ópera donará entradas, pero ne donarian molts mes las del género que habem aconsellat. Aixó es una opinió com cualsevol altre, y la empresa que se desfa per accontentar al públich que se 'n prengui lo que se 'n vulgui.

PAU BUNYEGAS.

CANTAR.

«¡T' estimaré mentres visqui!»
deya, sortintli del cor.

«¡Mentres visqui!...» ¡y ja era morta
avans de pondre 's lo sol!

No més que quinze anys tenia;
era tota ella bondat
y amor, ¡ay! tota era amor....
¡No més tenia quinze anys!

Cantaba una cansó trista
de una ponsella d' abril,
mústiga avans de ser rosa...
¡Quí li habia de dir!

Quant deya: «¡t' estimaré,»
baixet, tota tremolant,
¡ay quin bonich color roig!
¡ay quin hermos color blanch!

Quant ella miraba al cel,
jo me 'l solia mirar;
de véurer cel me cansaba....
de véurerla á 'n ella ¡may!

Al peu de un arbre nos férem
promesa de amor etern....
¡Etern! y visqué un sol dia....
¡y l' arbre encara n' es vert!

Tenia un pom de violas,
li caigueren de la ma;
quant jo á cullirlas anaba
ja 'l vent las duya al fossar.

Velia véurerla riurer:
¡pensaba tenirne un goig!
va morí, ab la rialleta....
¡ay que 'n feya de tristor!

¡Què seré n' estaba 'l cel!
¡qué seré n' estaba 'l mar...!
¡Naixia la primavera
quant la varen enterrar!

«¡T' estimaré mentres visqui!...»
Dihuen que son breus los jorns;
¡ay de mí, que 'l jorn mes breu
dura més que mos amors!

X.

CARTA DE UN MORO BEN CRIAT. (I)

Tetuan juny de 1865.

Molts senyors meus: He rebut los números publicats hasta avuy de UN TROS DE PAPER, los quals hém llegit entre quatre amichs en casa de un moro rich que ha vingut á méns, y es lo mateix que m' acompanyaba quant vinguérem á Espanya á vendre babuchas. Li dich, á fé de Alá, que tots al llegirlo mos hem fet mitjas llunas, perque com vostés compendrán, aquí no está bé ferse creus; aquí la majoria pensaba de bona fé que vostés no eran bons mes que per fé jochs florals, descubri *pedras escorsoneras* y aná á fé 'l maco á las professons; pero cuan han vist la crítica de UN TROS DE PAPER y han conegut que no tot son romansos dels que 's pensaban, s' han convenut de que vostés están leri leri de civilisarse y que molt prompte mos passarán á devant nostre y dels Turchs. ¡Veritat es que aixó ja ho várem comensá á preveure desde que un traficant de dátils mos vá contá que vostés feyan tots los impossibles per adoptá los adelantos de las nacions cultas, en proba de lo cual habian dat als seus llonguet las formas del pinyol del nostre tradicional dátíl.

Donchs bé, com anaba dihent, lo senyó Ali-Oli que té molt bona mà y molt influo ab gent de suposissió y que per altra part es, un plaga de mezquita (perque tampoch aquí hi ha plagas de parroquia) vá volgué tení la platjeria de escampá la boira del TROS DE PAPER; y com lo Gran Visir ho vá sabé, per ditzos m' han ditzos, mos vá cridá á casa seva ahont hi habia l' Ulema, 'l Cadí y 'l Derwich, qu' es com si diguessim, entre vostés 'l Vicari general, lo Comandant de municipals y 'l senyó Rectó, y mos vam fé un panxó de riure llegint las gatadas del senyó Pitarra, senyó X, senyó Bunyegas, Gatell, Márfagas, Inglés, y los ninots que 's engipona 'l senyó Padró que, pe 'l que 's veu, sap ben bé ahont té la ma dreta. La única cosa que no 'ns ha xocat del tot es que hagian escullit per editó al senyó Lopas, qu' es un paperista de cal ampla, que lo mateix fa 'l moro que 'l cristiá, y lo mateix publica *almanachs decromátichs*, que historias de Isabel II. Dich aixó, perque despues de las tunyinas que mos vá andressá ab lo Canó Ratllat, ara 'm surt ab lo ciri treucat de volgué tení un corresponsal entre nosaltres. Pero habent consultat aquet dupte ab los qui mos trobavam reunits, van mirá y remirá 'l Korán, y en illoch vam trobá que *estés escrit* que 'l sé corresponsal del TROS DE PAPER, se opossí ab ré ni per ré á la lley de Mahoma; de cuyas resultas ja m' ha fugit lo escrúpol de barrejar-me entre certa gent.

Aixó hi há y bon pés. Un altre dia 'ls hi escriuré mes

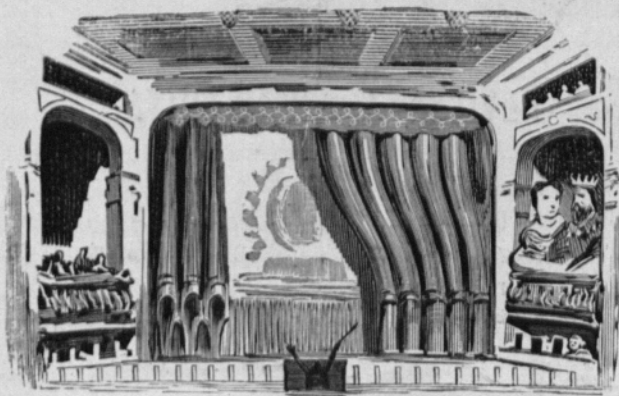
(1) Vá mamá quatre anys.

CROQUIS PER T. PADRÓ.

TEATROS DEL PASEIG DE GRACIA.

(TÍVOLI).
Las sombras.

(CAMPOS).
L'orga del gran saló.

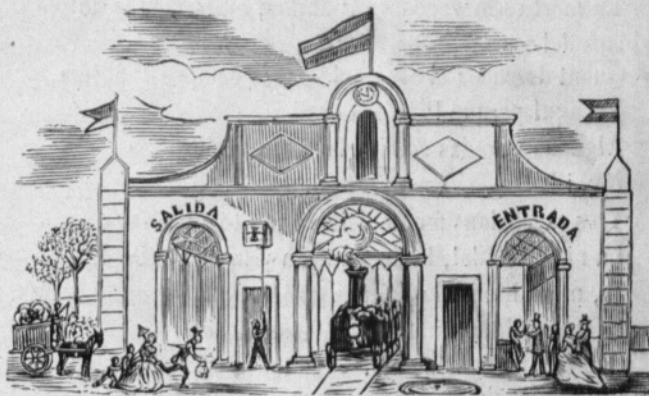
(ZARZUELA).
Paraigües per adovar.

(PRADO).
Cria de canaris.

(VARIETATS).
Cementiri.

(VARIETATS).
Estació de ferro-carril.

BARREIJA.

—Ja fa sis horas que hi son!
—Ab parroquians com aque's, aviat aniria al Hospici en ferro-carril.

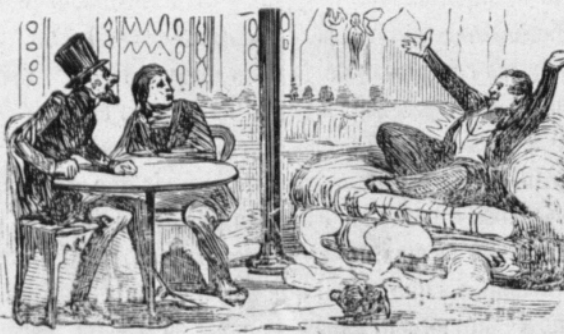
Mostra dels recibos de UN TROS DE PAPER.

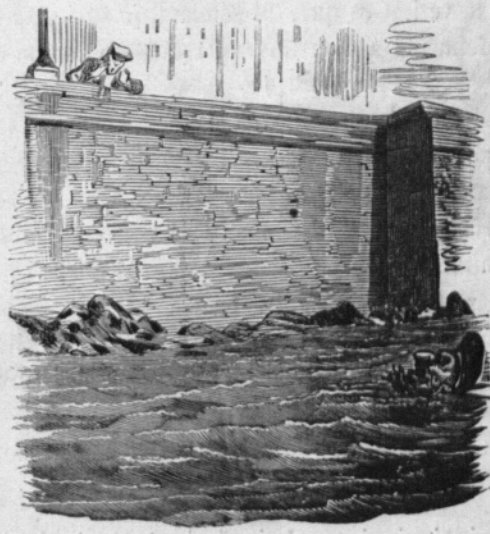
—¿Qué hi ha avuy?
—Fressa de maduixa, melicoton, lleche managada, pinya d'América...
—Dos... porti un dominó per tots quatre.

(CAFÉ NOU).
—¡Mosso! ¡Porti jamon!
—Haurá de passar á l'altre sala, q' axó de menjar tocino no fa moro.

(CAFÉ NOU).
—¡Portins café! Ja l'he cridat tres vegadas.
—¡Ay, ay! ¿no veu que tinch de imitar la indolencia oriental?

(Un inglés ofegantse.) ¡God! ¡God! ¡God! ¡God! (1)
(Un pagés.) ¡Q' els burro! heu á morro.
(1) Vol dir Deu.

despay y 'ls hi contaré tot lo peix pudent d' aquet territori.

Entre tant saludin á tots los meus correligionaris, que, ben buscats y sobre tot ben pagats, ja 'ls trobaria entre 'ls seus patricis, y vostés mantinguinse bons, mentres prega á Alá per la conservació de la vida del TROS DE PAPER SON afectíssim amich,

LO SARRACENO.

TOTHOM SOMIA.

Ningú ignora que lo dormir es la viva representació de la mort.

La mort es la fosquedat de la vida.

Per aixó dorm la humanitat entre las sombras de la nit.

En la mort y en lo dormir hi ha lo repós.

La mort es lo repós de l' ànima, aixís com la nit es lo descans del cos.

Quant descansa el cos no descansa sempre l' ànima.

Vet aquí perquè l' ànima somia.

Algunes vegadas somian las ànimas despiertas.

No hi ha regla sens excepció.

Tres excepcions marcadisimas veij tots los anys.

La nit de Nadal, la de St. Joan y la de St. Pere.

Jo, mortal, com los altres, estich dotat de cos y ànima.

Lo que vol dir que, com tothom, dormo.

Que com tothom somio.

Res té, donchs de estrany que, com fill de vehí, pagués mont tribut la última nit de St. Pere.

Un bon sopar y alguns gots de vi, embotaren mos esperits y ofegaren las penas del darré dia.

Sens direcció ficsa y, com qui busca la perduda, me vaig trovar devant de la font del Vell.

Las grossas minuterias del rellotje del Teatro Principal senyalaban las dolse.

La nit habia acabat ó, per millor dir, habia mort.

Tot de un cop los desacordats estrépits de innumerables instruments vibráren en los aires.

No sé per qué aquellas descompasadas músicas me sembláren formar part del tétrich corteig de la difunta.

Hi habia tanta tristesa al mitg de aquella alegría!

Y es que sovint los homens se regossitjan de la mort de 'ls demés.

¡Pot ser somiaba!

Pero la veritat es que somiant, per tot arreu ferí mos oídos lo infernal soroll de la desguitarrada guitarra, del espallat flauti y d' altres instruments que barreijats ab los crits de una borratxera sens fi, poblaban lo espay; per tot arreu; per los passeigs, per las plassas y per los carrers sols vegí homens de estripats vestits, caras avinagradas, donas sens pudor, en una paraula: la humanitat despullada de tota forma social, la humanitat desenfrenada, la humanitat en son estat expansiu, la humanitat en son estat natural.

¡Pot ser somiaba!

Pero la veritat es que, tot somiant, jo vegí eixa humanitat condemnada á arrastrarse per la terra com si aquella nit li hagués St. Pere tancat las portas del cel.

Los sonidos de 'ls instruments semblaban queixas. Las cansons pareixian crits de desesperació.

Al mateix temps alguns focs il·luminaban ab sos resplandors varios carrers dels apartats barris de la ciutat.

La quitxalla saltaba per sobre pilas de cendras y grossas llamaradas ab endiablada alegría.

¡Foch y cendra! me dignif. ¿Es que la infancia allunyada de la mort, apenas distinjeis aquets horribles y postres emblemas?

¡Foch y cendra! Vet aquí lo epiloch del llibre de nostra vida; vet aquí lo terme de tots los nostros somits.

La nit de St. Pere ha passat.

Lo crepuscul comensa en la matinada á pintar los edificis de Barcelona.

La ciutat está tranquila.

Lo bullici de la nit ha passat com un somi.

Tothom dorm.

Tothom somia.

L' INGLÉS.

REVISTA A CORRE-CUITA.

Estem en ple passeig de Gracia. Es á dir: nos trobem á vint y quatre graos de calor, que 'm sembla que es una cosa que pot mitj anar.

Tots aquells que 's donan llustre, los que tenen una posició acomodada, una bona bossa, ó estan curats d' espant per dèurer impunement al sastre, al sabater, y fins alguns á la bogadera y á la planchadora, seguint las reglas del bon tó, que per mi dech dirvos que estò molt desagradable, marxan á pèndrer los banys de Biarritz ó Vichy.

Los que tenen la bossa estreta, que son del puny tancat, ó que estan per lo positiu, vull dir: per la comoditat, y ab tot tenen que fer l' home, s' accontentan ab arribar á la Puda, Banyolas, Rivas ó Esplugas.

Altres, que dihuen *no volen morir-se de calor*, y cercan fer la brometa fora de ciutat. per fernes créurer al ivern que cuan menos tornan de Suissa ó Italia, s' accontentan, ó se tenen de accontentar, qu' aixó está en cuestió, ab las aigües de St. Hilari, Argenton ó Caldetas, ahont sofreixen ab resignació evangélica, una calor cent voltas mes gran que la que cau dintre la ciutat.

Los que per *motius poderosos* no podem sortir á pèndrer banys, tenim d' accontentarnos ab algun cabussó al pelàch salat, ab banyeras de aigua dolça, ó ab los suors que nos proporcionan de *franch* los generosos y calents raigs del sol estiuhench.

Mes com todas las cosas tenen sa compensació en esta vall de llàgrimas; peralos que 'ns trobem en est trist y sensible tránsito, tenim lo passeig de Gracia, que verdaderament es gran compensació á la pena de no poder ser *home de tó*.

¡Quánt tiberi! ¡Quánta saragata! ¡Quin brujit! ¡Y quina baratura!

Com qui diu per res, si son de aquestos que la calor no 'ls abat, per fer salts y ballarugas, trobareu los salons del *Porvenir*, los de ca 'n *Gibert*, los embalats del *Prado*, *Tivoli*, *Artesans* y sobre tot la melodiosa *Euterpe*, ahont es molt fácil pèndrer lo cor, tan solament al contemplar aquellas noyas tan piteras y ressaladas.

¿Voleu música? Lo *Prado* y los *Campos* donan óperas que poden ben anar.

Si comedias, en los mateixos jardins ne trobareu tots los dias.

Per cabriolas, en los *Campos* teniu á 'n *Moragas* y la *Edo* ab vuit minyonetas que... alló sí que fa calor!

Zarzuelas... ne sobran: en lo teatro del seu nom vos ne donan de grans, molt ben fetetas, y en lo *Tivoli* y *Prado* de petites, que Deu nos ne do.

En lo *Criadero*, perque tot se vessi, trobareu la esbojarrada *Gata*, que ab sos *marramaos* fa esqueixar de riurer. En lo *Tivoli* també hi té esta bestiola un lloch preferent, sols qu' allá entre miol y miol vos donan alguna cantarella que vos dich distreu de alló mes.

Ara afejiu á tot aixó las collas de cegos, los xicots del arpa, las barracas del neorama y de la noya sens brassos, y diehume luego si tanta saragata, tanta diversió, tant be de Deu, no 'ns compensan de la calor que tenim de sufrir los que nos veyem precisats á passar lo estiu en esta.

Y lo bo de todas aquestas diversions, es que 'n pot disfrutar tot fill de vehí, perque las empresas que, segons entench, saben que molts grans fan pila, y que un bon puny de candeletas forman un ciri pascual, han posat los preus tant económichs que aquell que no 'n disfruta, ó be es perque no té humor, ni ganas de curar sa tristesa, perque es del puny molt estret; ó per la poderosa rahó de que no l' hi dóna la gana.

BLAY MÀRFAGAS.

FÁBULAS.

Jugaba 'l senyó Anton

Ab una noya tot passant un pont;

Lo cap se n' hi va anar,

Y cayent daltabaix se va estrellar.

Es cosa ja molt vella,

Que un home jugador sempre se estrella.

Per fé un jove un saludo á certa dama,

Va rellicar y 's va trencá una cama.

Los polítichs del dia, francament,

Observo jo que acaban malament.

Frecuentant certa casa un tal Rafel,

Va saber que la dona l' hi era infiel;

Y com aixó de infiel te algo de moro,

Va sortir de la casa fet un toro.

Despues dirán, ¡jo 't toch!

Que 'l sabé, en aquet mon, no ocupa lloch.

BONAVENTURA GATELL.

SÍMILS.

—¿En qué se semblan dos xicots que 's barallan á un pi?

—En que fan pinyas.

—¿En qué se sembra un ferro-carril á un pare de familia?

—En que té obligacions.

—¿En qué se sembra una cadira al mar?

—En que té boga.

—¿En qué se sembra Narvaez á lo premi gran de la loteria.

—En que tothom lo vol traurer.

Solució de la Charada anterior:

PASAMANER.

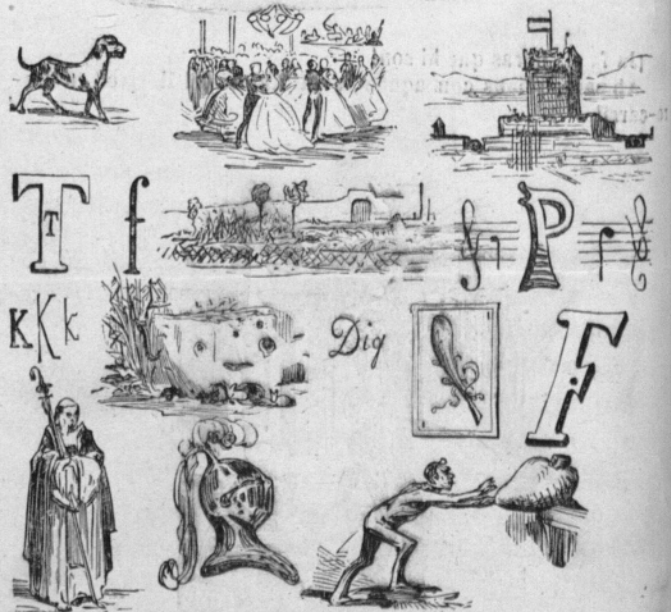
Solució del Geroglífich anterior:

Lo gegant del Pi, ara balla

ara balla, lo gegant del

Pi, ara balla pel camí.

GEROGLÍFICH.

La solució 's darà en lo número que vé.

Ara dissimulin.

E. R. — Juan Jordá

Barcelona 1865.—Imprenta de Narcís Ramírez, Pasatge de Escudillers, número 4.